

Горнятко, пляшка, із якої — зорі,
Відмежували ту частину столу,
Де на серветці — персики утульно
Й за ними в тіні — дійсности резерви,

Що перепони на шляху позірні.
Між куснів (ледь прискорених) металу
Розклали колом береги субтильні,
Всі ланки поєднавши світозарні.

Лише на розтині, де світлотіні склейка,
Лишили, замість вази, мідну лійку,
Що на щаблях ущільнень і досягнень,

Видовжуючись в призми, тоскно сохне,
Замість — усі бар'єри — й навпростець,
Де сила, — куб за кубом — нароста.